

ГОРА

Изпречила стариннитѣ си дънери,
гората ми прошепна съ хладенъ дъхъ:
Съ парнарь и лозница ще те препъна
и въ тежки сумраци ще те вградя!

Родопската гора е непристъпна:
като стена изправенъ боровъ лѣсъ.
Навлизамъ въ него, спирамъ се и тръпна,
а въ жилитѣ кръвта кипи: възлѣзъ!

Че горе е върхътъ. По него свѣти . . .
и мами ведриятъ тракийски день —
да зърна отъ високо ширинето,
земята сгърбена да се сведе. . .

И часове задъханъ нанагоре,
преминалъ презъ тайнствени недра,
кждето дрѣме съ омъртвели корени
и бавно гние старата гора, —

азъ вдишвахъ лѣхъ на гнилото и плесень
и въ сумрака, що съ древенъ прахъ искри,
напразно вслушвахъ се: ни птича пѣсень,
ни клопотъ, като въ младитѣ гори.